

Mia Rahr Jacobsens prædiken 2. pinsedag

Taler

Mia Rahr Jacobsen
Sognepræst

Dato

10. juni 2019

Sted

Sankt Jakobs Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 3, vers 16-21

Forleden: Ånden trænger sig på som en fødsel

Forleden tog jeg alene på Louisiana for at se deres udstilling ”Mor!” – og mens jeg gik dér og kiggede på alt fra billeder og skulpturer til installationer og dukker af stof, hørte jeg små brudstykker af de andre museumsgæsters samtaler omkring mig. Og der var ét emne, der gik igen i samtalerne: fortællingen om de fødsler, de hver især havde lagt krop til.

Det er ikke første gang, jeg møder det: selv forældre med børn på over 60 år kan huske og har stadig lyst til at fortælle om dengang, deres barn kom til verden. Jeg tror, det er noget universelt: overraskelsen over, hvor overvældende og sjovt nok også over hvor kropslig en fødsel er, og så glæden over barnets allerførste timer og dage.

Der hører en særlig fortælling til enhver fødsel. Den kan handle om, hvordan vejret var - om turen til hospitalet, der blev ramt af trafikkaos - eller om hvordan nogen sagde eller gjorde noget helt særligt. Den slags fortællinger bliver ved med at være aktuelle, fordi de knytter sig til netop dén dag og dén begivenhed, der ændrede alt.

Den pinse, vi fejrer i dag, er på mange måder lige så vild som børnefødsler. Den minder om fotografen Liv Carlé Mortensens billedserie af lagner, som kvinder har født på. Og hvor blomster af blod folder sig ud. Røde og brune blomster, der fortæller om smerte og håb. Om bevægelse og vildskab. Om at et menneske her har oplevet, at livet nu blev uigenkaldeligt anderledes.

Så vildt er livet, når det bliver nyt. At slumre sødt og vågne blidt, som I nok sang i salmen ”I al sin glans nu stråler solen” her ved pinsegudstjenesten i går. At slumre sødt og vågne blidt. Eller brat. Fortumlet. Revet ud af søvnen. Vakt til live igen. Så der ingen vej er tilbage. Så vi bare må forstå, at det nye sker nu. At Ånden er her.

Indimellem: De svære samtaler og fællesskaber

Grundfortællingen i pinsen er historien om, hvordan dem, der var forsamlet 50 dage efter påske oplevede, at Helligånden satte sig som flammer af ild på dem og gjorde dem i stand til at forstå mennesker fra alle folkeslag, uanset hvilket sprog de talte. Og om hvordan grundlaget for kirkens fællesskab på den måde blev til.

Jesus havde med sit liv og sin død vist, at Gud ønsker, at vi skal leve sammen i fællesskaber - at vi skal tale med både Gud og mennesker – og at han stiller sig solidarisk med os, hvor vi nu er. Og nu fortælles det, hvordan Helligånden kommer for at hjælpe os på vej med det, der er vores store udfordring: nemlig at et fællesskab jo ikke kun er at være sammen med dem, vi er enige og ens med, men også at prøve at høre, hvad det egentlig er, dem, vi kalder ”de andre”, siger.

”Jeg forstår altså slet ikke, hvad du siger...” Sådan kan en samtale let ende. Eller begynde, hvis vi tør tage udfordringen op. Det gælder blandt venner, i bussen eller endda på gaden, at vi må forsøge at lytte, også selv om vi måske nogle gange allerede på forhånd ved, at vi nok aldrig rigtigt kommer til at forstå hinanden.

Det, at Helligånd er kommet, og med den en mulighed for forståelse, fjerner ikke vores uenigheder og misforståelser. Indimellem må vi fortælle hinanden, at nu er den altså er helt gal igen – at: nej, nu tager du mere fejl end nogensinde. Men med pinsen ved vi, at vi må blive ved med at tale det forkerte imod - at vi aldrig må lade ordene ligge igen. For så havner vi måske der, hvor vreden slår rod i et venskab, eller hvor volden og afmagten vinder. Indimellem ser vi, at virkeligheden går i hårdknude på en måde, så ordene slipper op. Men budskabet til os er, at vi ikke kan nøjes med at slå ud med armene og sige: ”Desværre, det der siger mig ikke noget. Det forstår jeg altså bare ikke.” At vi ikke kan lade os rive med af vreden og holde fast i, at det var den anden, der startede.

Det er slet ikke let. Og Johannes beskrev da også i læsningen, hvordan vi kan få lyst til at gemme os i mørket, fordi vi godt ved, at det ikke er alt, vi gør og siger, der tåler dagens lys. Det er derfor, vi har sådan brug for Ånden.

I går: Helligånden er en valmue på en mark

Gud indgød os ved livets begyndelse sin livsånde og følger os hele livet med sin Ånd, så den taler til os og holder os fast. Ikke bare på os selv, men på det vi også er: en del af noget, der er meget større end os selv.

Men i dagens læsning hørte vi ikke et eneste ord om Helligånden. Den er og bliver treenhedens lidt usynlige del - og der er ikke et endegyldigt billede på, hvordan den egentlig viser sig. I pinsefortællingen kom den som flammer. Andre taler om den som en due. Eller et vindstød. Og det kunne den nok også være for mig. Men i går var Helligånden en valmue, der stod med ildrøde kronblade langs en mark. En rød blomst, der stod mod en mørk himmel og svajede langsomt i vinden.

Der er nogle, der siger, at Helligånden er en kvinde. Nok fordi vi så gerne vil forstå det, der sker, ud fra det vi allerede forstår. Men den tanke er mig imod. I dag er Helligånden en valmue. En flamme af håb foran alt kornet. Guds ånd svævede over vandene, og Guds ånd strakte sig skævt mod himlen i udkanten af en mark en majdag i år. Helligånden er en valmue, der lægger en langsomt svajende hånd på et uroligt hjerte.

Helligånden er en kvinde, siger de. Udsagnet er nok et forsøg på at gøre ånden til det feminine modstykke, der mangler, hvis vi skal fastholde, at Gud Fader og Gud Søn er mænd. Jeg har oplevet det brugt som et forsøg på at fremhæve det kvindelige. I en god mening. Men jeg har aldrig fundet en måde at forstå det på, som ikke låser både Gud og kønnene i endnu mere faste forventninger.

Jeg kan godt lide, at mystikeren Julian af Norwich i sine visioner fra 1300-tallet taler om Jesus som på én gang mand og mor.

Jeg glæder mig over, at Luther i salmen "Nu bede vi den Helligånd" skriver, at

ånden i karakter af Talsmanden lader os finde trøst, som et barn ved sin mors bryst.

Jeg finder ro i, at Gud ikke skal være køn på samme måde som mig. Og i nogle tilfælde slet ikke skal være køn.

Gud er et vindstød, en flamme. En bevægelse, der ændrer noget i mennesker, så vi kan høre, at der også er andre hjerter, der banker. Den kraft og den ånd, der binder os sammen.

Jesus var en rose, der spirede frem trods sne og vintermørke.

Helligånden er en valmue på en mark.

I sidste uge: Stemmerne og stemmen

I sidste uge var jeg i Botanisk Haves lille butik for at købe en sommerblomst i et forsøg på at holde fast i, at foråret er her, selv om det stadig er koldere, end jeg havde håbet. Det er utroligt, så meget lyd, der kan være i så lille en blomsterhandel. Jeg hørte folk tale på skånsk og dansk. Jeg hørte dybe stemmer og hæs hvisken. Og en mands undersøgende spørgsmål til pasningen af en blomst. Men da jeg rettede opmærksomheden mod bregner, pelargonier og citronformede duftsæber, smeltede stemmerne sammen og blev én lyd.

Den, der tror, har evigt liv. Ordene fra Johannesevangeliet dukkede pludselig op i mine tanker og blandede sig med stemmerne. Luften var fugtig og varm, og lyset faldt gennem små ruder på lyserøde blomster og grønne saftige blade. Og ordene var som en stemme fra en anden gang. Fra en anden tid. Men dér stod jeg mellem mennesker, jeg ikke kendte, og forstod, at de også var talt til mig.

Og det tog jeg med mig hjem - sammen med den blomst, jeg købte for at mane foråret frem: et øjeblik erkendelse af, at livet ikke kun byder på fællesskabets udfordringer og blodblomster, der vokser vildt på fødselslagner og vidner om opbrud og nye begyndelser. Det er også fremmede stemmer, der et øjeblik kan smelte sammen og blive én. Og det rummer en stemme, der taler til os og igen

og igen minder os om, at Gud har sagt, at vi ikke skal klare livet alene.

Glædelig pinse!

Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. pinsedag, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mia-rahr-jacobsens-praediken-2-pinsedag-2019>